

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Okresní soud v Kladně rozhodl v hlavním líčení konaném dne 30. března 2021 v senátě složeném z předsedy JUDr. Ivo Poštolky a přísedících Lenky Kindlové a Mgr. Zdeňka Výchý

takto:

obžalovaný

M. V.

narozený [redacted] v Praze 2, trvale bytem [redacted],
okres Mělník, adresa pro účely doručování [redacted], Kladno,

se podle § 226 písmeno a) trestního řádu **zprošťuje obžaloby**, která mu kladla za vinu, že:

dne 17. 3. 2019 okolo 12:00 hodin, na adrese [redacted], Kladno, v místě svého současného bydliště, kde byla jeho nezletilá dcera K. V. nar. [redacted], na návštěvě, ji na gauči v obývacím pokoji dával francouzské polibky, následně jí vyhrnul tričko a lízal ji na prsou, a to přestože si byl vědom toho, že je nezletilá K. mladší 15 let, čímž měl spáchat zločin pohlavního zneužití dle § 187 odstavec 1, 2 trestního zákoníku v jednočinném souběhu s přečinem ohrožování výchovy dítěte dle § 201 odstavec 1 písmeno a), d) trestního zákoníku,

neboť nebylo prokázáno, že se skutek, pro nějž je obžalovaný stíhán, stal.

Podle § 229 odstavec 3 trestního řádu se poškozená K. V., zastoupená opatrovnící Mgr. Alenou Hoškovou, odkazuje s nárokem na náhradu nemajetkové újmy na občanskoprávní řízení.

Odůvodnění

1. Na obžalovaného byla v této trestní věci podána obžaloba pro výše uvedený skutek, kterým se měl dopustit zločinu pohlavního zneužití dle § 187 odstavec 1, 2 trestního zákoníku a přečinu ohrožování výchovy dítěte dle § 201 odstavec 1 písmeno a), d) trestního zákoníku. Soud provedl v rámci hlavního líčení ve věci důkazy popsané v následující části tohoto rozhodnutí.

2. Obžalovaný M. V. v přípravném řízení i u hlavního líčení popřel, že by se dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu. Uvedl, že se zhruba před pěti lety rozešel s manželkou, se kterou má čtyři děti, a to I., M., T. a K. Děti jsou svěřeny do péče manželky, on si je ale k sobě bral, kdykoliv to bylo možné. Tak tomu bylo i předmětného víkendu v březnu, kdy si v pátek vyzvednul K. a T. V sobotu ráno si dali snídani, nakoupili, poté začal připravovat oběd. Synové M. a T. si hráli u nich v pokoji na playstationu, poté poobědvali a hráli deskové hry, k večeru navštívili restauraci. V neděli se nasnídali, on dal prádlo, poobědvali a poté děti odvezl domů. Co se týká samotného jednání, v neděli ležel na gauči a měl připravenou kávu, když za ním poškozená přišla. On měl oblečené tričko a tepláky, ona tričko a kalhotky s nohavičkami. Chtěla se s ním mazlit a prát se, což ze srandy často dělali, a to i se syny. Začali se tedy prát, povalil ji na gauč na záda, on byl nad ní a dělal jí tzv. válečky, což znamená, že jí koleny jezdil po žebrech, ona se smála a křičela. Poté ji pustil a ona skočila na něj s tím, že ho přepere. On ji shodil a řekl jí, že jí ukousne „bůček“, ona ležela na boku a měla krátké tričko, tak jí dal do oblasti žeber pusy, nicméně ji rozhodně nekousnul a ani jí nelízal a nelíbal prsa. Do té doby měl s poškozenou dobrý vztah. Důvod, proč učinila takovéto oznámení, spatřuje jediné v tom, že jí odmítl koupit další mobilní telefon iPhone s ohledem na jeho cenu. Věci týkající se sexuality s ní nikdy neřešil. V současné době není s poškozenou v žádném kontaktu, pouze se pokoušel informovat na její prospěch ve škole.
3. Nezletilá K. V. v přípravném řízení uvedla, že žije se svou matkou a bratrem T. zatímco bratr I. již žije sám a bratr M. bydlí u otce v Kladně. Od té doby, co se rodiče rozvedli, tak jezdila na víkendy za otcem, se kterým vycházeli bez problémů a měli spolu hezký vztah. U otce v bytě spala v pokoji s bratry a otec spal v obývacím pokoji. K předmětné události vypověděla, že bylo zhruba před dvanáctou hodinou, přičemž bratr M. dělal oběd. Ona hrála s bratry hry na playstationu a následně přišel M. a řekl jí, že se má vystřídat s mladším bratrem. Ona proto šla za otcem do obývacího pokoje, kde spolu koukali na film, poté se začali lechtat. Oba na sobě měli oblečené triko a tepláky a leželi na boku, tváří k sobě. Otec jí následně začal dávat pusy a ruce pod triko, při polibcích jí navíc strkal jazyk do pusy. Dále jí vyhrnul tričko a líbal a lízal ji na prsou a kousáním jí způsobil modřiny. Byla z tohoto jednání otce překvapená, nereagovala, ani jej neodstrčila, protože se bála, že by ji mohl například uhodit. Otec jí u toho říkal, že se mu to líbí. Bratři bylo v tu dobu ve svém pokoji, ze kterého není do obývacího pokoje vidět. Je jí líto, že jí toto otec udělal. Dále uvedla, že jí otec většinu věcí, které si přála, vždy koupil, nekoupil jí dražší věci, kupříkladu mobil iPhone, který si dlouho přála, jiný mobilní telefon jí však předtím několikrát koupil.
4. Svědek M. V. (syn obžalovaného) vypověděl, že předmětného dne hráli s bratrem T. hry na playstationu. T. pak dostal hlad a odešel, poté s ním tak hrála jeho sestra K. T. se pak vrátil a K. tak odešla za otcem sledovat televizi. On sám šel do kuchyně poté, co s bratrem dohráli hru. Následně byl hodinu v obývacím pokoji. Sestra a otec byli tak zhruba půl hodinu v obývacím pokoji sami. Po nějaké době se sestra chtěla s otcem mazlit, přičemž oba leželi na boku, táta jí objal a dal jí pusy na tvář. Sestra se mu s ničím nesvěřila, neplakala, působila, že je v pohodě, na nic si nestěžovala. On sám incident dává do souvislosti s tím, že jí s otcem odmítl koupit mobilní telefon iPhone, přičemž zhruba po dvou týdnech od její žádosti mělo dojít k této události. On sám to sestře nevěří.
5. Dále byl v průběhu přípravného řízení vyslechnut nezletilý T. V., taktéž syn obžalovaného, tato výpověď byla u hlavního líčení přečtena dle § 102 odstavec 2 trestního řádu. Nezletilý uvedl, že předmětného dne byli na návštěvě u otce. Spolu se sestrou a otcem byl v obývacím pokoji a koukali na televizi. Sestra chtěla poté hrát s otcem karty a tulila se k němu, otec ležel na boku a sestra na zádech. On následně opustil obývací pokoj a šel hrát s bratrem na playstationu. Neví, jak dlouho mohla být sestra s otcem v pokoji sama. Odpoledne je odvezl otec domů, sestra se při návratu chovala jako vždy. Doma šla sestra po příjezdu za matkou a něco jí

říkala, plakala u toho. Matka se jej pak šla zeptat, co otec sestře provedl. Otec jim nikdy nic ošklivého neudělal.

6. I. V. , další bratr poškozené, uvedl, že i jej otec obtěžoval a to od jeho věku 4-5 let, přičemž mu dával dlouhé pusy, lízal jej na obličej, dělal mu „cucfleky“ na krku, na ruku a kam se mu to zrovna podařilo. Ve chvíli, kdy začal navštěvovat první třídu, tak mu otec začal šahat i na zadek a do rozkroku, což se dělo, když byl oblečený nebo ve sprše, a nechal toho až ve chvíli, kdy on začal zpívat. To se dělo až do jeho 20-21 let věku. Poté z domova utekl. V březnu jej kontaktovala sestra a sdělila mu, že jí měl otec „francouzsky“ líbat a lízat a mačkat její prsa. On toto ihned volal jejich matce, které mu řekla, že se bojí událost nahlásit, neboť se bojí toho, že by jí otec zmlátil. Nakonec on sám napsal sociální pracovníci o celé události. Rovněž předložil fotografii zpráv, jež mu sestra psala a v nichž projevuje obavy o to, aby otec vypovídal pravdu. Poškozené věří, podle něho nelhalo. S otcem se vůbec nestýká, je mu naprosto lhostejný.
7. Svědkyně A. V. matka poškozené, u hlavního líčení uvedla, že se jí poškozená svěřila s tím, že jí obžalovaný měl dávat jazyk do pusy, že jí líbal prsa a že se spolu „muchlovali“ na gauči, to samé řekla i svému bratrovi I. Sama se bála podat trestní oznámení, tak požádala právě I. , aby se na věc zeptal sociální pracovníce. V minulosti byl na ni i na děti obžalovaný sprostý, také je mačkal, že byli samá modřina, dával jim „válečky“ a ještě se tomu smál, také je chytal, lízal jim nos a uši, čím víc se bránili, tím větší z toho měl radost. Sama nemůže stoprocentně říct, jestli poškozená říká či neříká pravdu. Je pravdou, že poškozená chtěla telefon, ona jí řekla, že koupit tak drahý telefon si nemůže ani ona a ani obžalovaný dovolit. Když byla nezletilá v koupelně, všimla si, že má modřiny na prsou. Dětská lékařka si ji prohlédla a řekla, že je to tak, jak to o modřinách poškozená uvedla, sama již neví, jak dlouho po návratu od otce v ordinaci byly. V minulosti se stalo, že obžalovaný zbíl syna I. kvůli tomu, že se dal k jehovistům, ten s ním proto dobrý vztah nemá do současnosti. Obžalovaný jí výživné na děti řádně neplatí, je na něho kvůli tomu podáno trestní stíhání. Je pravda, že byla kvůli dceři ve škole, neboť této se líbili kluci, ona s nimi chtěla chodit, tito se nedokázali dohodnout, takže se pohádali, proto se to ve škole řešilo. Poškozená by otce chtěla vidět, ale bojí se, jak by se vůči ní zachoval. S obžalovaným mluvila o tom, co se mělo stát, on tvrdil, že to není pravda, že si dcera vymýšlí, nic víc k tomu neřekl. Sama nikdy nebyla svědkem toho, že by obžalovaný někoho sexuálně zneužíval. S dcerou nemá svědkyně žádné výchovné problémy, tato není mstivá. K psychologovi či k psychiatrovi poškozená nedochází.
8. Ve věci byl vypracován znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví různá, specializace klinická psychologie, jehož autorku Mgr. Hanu Fechtnerovou soud vyslechl u hlavního líčení. Dle jejích závěrů intelektové schopnosti poškozené jsou v pásmu průměru, její osobnostní vývoj je neukončený, disharmonický a je patrná její nezralost. Nezletilá je zvýšeně zranitelná, je patrná i emoční labilita, což může souviset s jejím věkem. Zvládání situací je méně konzistentní, její chování tak může být občas méně předvídatelné. Nezletilá je však schopna vnímat prožitky a reprodukovat je, toto vnímání může být částečně zkresleno její osobnostní nezralostí, vzhledem k disharmonickému vývoji osobnosti může docházet ke směšování jejích pocitů a představ s realitou. Vztah k otci je ambivalentní až negativní. U nezletilé nebyly shledány žádné projevy konfabulace, některé z odpovědí však mohou mít emoční doprovod. Aktuálně není u nezletilé patrna traumatizace. Znalkyně vyšetřovala poškozenou dvakrát s časovým odstupem jednoho roku (v září 2019 a v září 2020), taktéž byla přítomna výsledku poškozené na policii, v jejích výpovědích shledala nepřesnosti, přičemž nezletilá svou původní výpověď rozšiřovala, popisovala další negativní chování otce, které v předchozích výpovědích ani nezmínila, částečně vypovíдалa rozporuplně, emoční doprovod byl nepřiměřený a částečně neodpovídal sdělovaným informacím, pokud popisovala chování otce, hovořila tak, jako by popisovala pozitivní věci a nikoliv negativní, což je neobvyklé (obvykle jsou projevy v takových případech úzkostné či emoční). Motivem pro zkreslování pravdy by mohl být disharmonický vývoj dívky, dlouhodobě konfliktní rodinná situace mezi rodiči a její negativní vztah k otci.

9. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, který vypracoval Prof. MUDr. Jirí Raboch, DrSc., a který byl za souhlasu stran u hlavního líčení přečten, bylo zjištěno, že u obžalovaného nebyla zjištěna přítomnost duševní choroby či poruchy, taktéž nebyla prokázána přítomnost sexuální deviace. Další pohyb obžalovaného na svobodě tak z psychiatrického a sexuologického hlediska není nebezpečný, tento je schopen plnohodnotné účasti na trestním řízení.
10. Za znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, jehož předmětem bylo posouzení dvou fotografií, na nichž měly být zaznamenány podkožní krevní výrony nezletilé, soud zjistil, že se v případě fotografie č. 1 jedná o vstřebávající se podkožní krevní výron stáří více dnů, který se nachází v oblasti horní poloviny pravého prsu. Dle znalkyně by se mohlo jednat o výron stáří nejméně sedmi až osmi dnů, a to vzhledem k jeho zbarvení, druhou fotografii nebylo možné z důvodu špatné kvality hodnotit.
11. Z lékařské zprávy MUDr. Aleny Kyjonkové bylo zjištěno, že dne 22. 4. 2019 se dostavila nezletilá K██████ V██████ se svou matkou do její ordinace s tím, že má na prsou viditelná žlutá odbarvující se ložiska. Dle lékařky mechanismus jejich vzniku odpovídá tomu, jak byla událost popsána nezletilou. Tato ložiska byla fotograficky zadokumentována.
12. Součástí spisového materiálu je zpráva Městského úřadu Brandýs nad Labem - Stará Boleslav, odboru sociálních věcí a zdravotnictví, z něž vyplývá, že tento úřad dne 19. 3. 2019 kontaktoval bratr poškozené I██████ V██████, který sdělil, že se mu tato svěřila s tím, že jí měl otec dne 17. 3. 2019 dávat francouzské polibky a olizovat jí prsa. O dva dny později dále uvedl, že v minulosti měla být jeho sestra zcela nahá před otcem na veřejném parkovišti, kde parkovali s kamionem a kde ji otec myl. Telefonicky sdělila stejné údaje o události ze dne 19.3.2019 i matka poškozené, které se s tím měla svěřit taktéž poškozená. Dále matka uvedla, že se poškozené na prsou utvořily po incidentu s otcem hematomy, pokud sama požadovala po obžalovaném vysvětlení, tento jí měl sdělit, že s K██████ „cloumá puberta, ale kozičky má hezké.“
13. Dle státní zástupkyně usvědčuje obžalovaného výpověď nezletilé poškozené K██████ V██████ s tím, že trestná činnost, která je mu kladena za vinu, se neodehrála na veřejnosti, ale v domácnosti obžalovaného, a to pouze za přítomnosti poškozené, tedy bez dalších svědků, takže lze vycházet pouze z jejich výpovědí a ze znaleckých posudků. U poškozené pak bylo znaleckým zkoumáním zjištěno, že nemá sklony ke konfabulaci, její výpovědi jsou pouze nepřesné a zkreslené z důvodu aktuálně negativního vztahu k otci, nezletilá je schopná vnímat a reprodukovat prožitky, které mohou být zkreslené z důvodu její osobnostní nezralosti a disharmonického vývoje. Kromě shora uvedeného a disharmonického vývoje nezletilé neshledala znalkyně žádnou jinou motivaci toho, aby nezletilá své výpovědi zkreslovala. Státní zástupkyně vyhodnotila verzi poškozené jako pravdivou, neboť skutečnosti, které nezletilá při svém výslechu uvedla, měly být navíc podporovány lékařskou zprávou MUDr. Aleny Kyjonkové, která nezletilou prohlédla a na jejích prsou objevila žlutá odbarvující se ložiska, jejichž mechanismus vzniku odpovídal tomu, jak událost popsala nezletilá. Sama nezletilá uvedla, že do té doby se svým otcem vycházela dobře, měli spolu pěkný vztah, jezdila za otcem každý víkend, mazlili se spolu, a to i před samotným incidentem, což potvrdili i její bratři T██████ a M██████, otec jí většinu věcí, které si přála, koupil. Její vztah k němu se dle státní zástupkyně tedy musel změnit až na základě nějakého incidentu, jež se mezi nimi odehrál. Pokud obžalovaný vysvětloval výpověď poškozené odmítnutím koupě drahého mobilního telefonu, toto jeho tvrzení se jeví jako nevěrohodné, neboť se zdá jako vysoce nepravděpodobné, že by jinak bezvadný vztah mezi otcem a dcerou nezletilá takovýmto způsobem narušila z důvodu nezakoupení mobilního telefonu, který jí odmítla koupit matka i bratr (a vůči kterým takováto obvinění neučinila). Na základě toho dospěla státní zástupkyně k závěru, že obžalovaný svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty zločinu pohlavního zneužití podle § 187 odstavec 1, 2 trestního zákoníku a přečinu ohrožování výchovy dítěte dle § 201 odstavec 1 písmeno a), d) trestního zákoníku, neboť poškozenou, jež byla jeho dcerou, lízal na obnažených prsou, líbal ji

francouzskými polibky, a takto jednal, přestože věděl, že poškozené dosud nebylo patnáct let, čímž ji zároveň sváděl k nemravnému životu, neboť u ní prohluboval předčasný zájem o sexuální život.

14. Soud se s uvedenými závěry státní zástupkyně však může ztotožnit pouze v tom, že vlastnímu incidentu, který se měl tehdy dle obžaloby odehrát, skutečně nebyly přítomny žádné další osoby, ale pouze obžalovaný a poškozená, tudíž zásadními důkazy pro rozhodnutí jsou právě jejich výpovědi. Lze též souhlasit s tím, že v případě prokázání viny obžalovaného by se jednalo o trestné činy s právní kvalifikací použitou v obžalobě. Rozhodně však nebylo možno převzít z obžaloby výše uvedené vyhodnocení těchto dvou zásadních důkazů v tom smyslu, že již výpověď poškozené obžalovaného jednoznačně usvědčuje. Jak bylo výše popsáno, obžalovaný rozhodně popřel, že by se trestné činnosti, která měla spočívat v nevhodných aktivitách vůči poškozené (zejména v líbání poškozené na nadrech), dopustil, přičemž své obvinění poškozenou si vysvětloval tím, že jí odmítl zakoupit drahý telefon, naopak poškozená tvrdila, že se k ní otec nevhodně výše uvedeným způsobem choval. V bytě obžalovaného se v době, kdy mělo k činu dojít, nacházeli ještě dva bratři poškozené, avšak tito byli v té době v jiných místnostech, tudíž nemohli být po celou dobu soustavně s poškozenou a obžalovaným. Tito svědci ve svých výpovědích také nepotvrdili, že by před nimi došlo k jakémukoli nevhodnému jednání obžalovaného vůči poškozené, respektive, že by si takového jednání všimli, zároveň nepozorovali žádné změny v chování nezletilé, která by mohly být vyvolány nějakým nepříjemným zážitkem. Matka poškozené a I. V. soudu sdělili, že se právě jim svěřila se svým negativním zážitkem s obžalovaným, matka nezletilé uvedla dále, že nezletilá měla skutečně modřiny na prsou. Ve spise se sice nachází fotodokumentace, na které je zřetelná na pravém prsu ložisko žlutého zbarvení kůže (dle znalkyně by se mohlo dobře jednat o vstřebávající se podkožní výron stárí více dnů), v případě levého prsu není fotografie kvalitní, tudíž žádná obdobná stopa není vůbec zřetelná, jak to ostatně konstatovala i znalkyně z oboru zdravotnictví. Obžaloba odkazovala dále na zprávu lékařky, která nezletilou prohlédla a na jejích prsou objevila žlutá odbarvující se ložiska, jejichž mechanismus vzniku dle ní odpovídal tomu, jak událost popsala nezletilá. Podle této zprávy mělo dojít k vyšetření poškozené dne 22.4.2019, zjevně se však jedná o chybný údaj, neboť ke skutku mělo dojít v měsíci březnu, konkrétně dne 17.3.2021, tudíž návštěva v ordinaci se konala zřejmě již dne 22.3.2021. Tento chybný časový údaj však pro rozhodování o vině obžalovaného není podstatný, neboť i takovýto nálezný, tedy zjištěný odbarvující se ložisko, nutně neznamená, že je způsobil právě obžalovaný jednáním, které popisuje nezletilá. Rozhodně nelze vyloučit, že ke vzniku hematomu mohlo dojít i při běžných hrátkách obžalovaného s poškozenou, které nemá povahu sexuálního obtěžování poškozené, případně i jiným způsobem bez přičinění obžalovaného. Nelze také zavrhnout výpověď obžalovaného pouze z toho důvodu, že je trestně stíhanou osobou v této věci a má tudíž zájem na výsledku trestního řízení, neboť je v případě uznání viny ohrožen trestní sankcí, zatímco svědek (tedy i poškozená) je povinen vypovídat pravdu, navíc se v tomto případě jednalo o nezletilou osobu a dokonce o dceru obžalovaného, tudíž má takováto výpověď při dokazování větší váhu, při takovémto zjednodušeném způsobu hodnocení důkazů by řízení před soudem bylo zbytečné. Na tomto místě je nutno zmínit závěry znalkyně z oboru klinické psychologie, která ve výpovědích poškozené shledala nepřesnosti, když nezletilá svou původní výpověď rozšiřovala, uváděla informace o dalším negativním chování obžalovaného, které však v předchozích výpovědích vůbec nezmiňovala, částečně vypovídala rozporuplně, emoční doprovod byl navíc nepřiměřený a částečně neodpovídal charakteru sdělovaných informací, pokud popisovala předmětné chování otce vůči ní, uváděla to tak, jako by popisovala pozitivní věci a nikoliv negativní, což je neobvyklé (obvykle jsou v takových případech projevy úzkostné či emoční). Dle soudu s ohledem na tyto závěry znalkyně nelze výpověď poškozené považovat za natolik věrohodnou a přesvědčivou, že by umožňovala soudu jednoznačně vzít za prokázané, že se předmětný skutek stal, byť je pravdou, že si lze jen těžko představit, že by takovéto nepravdivé obvinění učinila jen z důvodu nesplnění jejího přání ohledně zakoupení mobilního telefonu.

Matka nezletilé a bratr I. uvedli shodně, že se jim poškozená se svým zážitkem s otcem svěřila, avšak v takovémto případě se jedná pouze o zprostředkované informace. Matka nezletilé i uvedený svědek popsali jednání obžalovaného v minulosti, které pocíťovali jako nepříjemné, když je měl mačkat, že byli samá modřina, dával jim tzv. „válečky“ a ještě se tomu smál, lízat jim nos a uši, svědkovi I. V. měl sahat na zadek a do rozkroku a chtít po něm, aby začal zpívat. Byť lze souhlasit s tím, že takovéto hrátky či projevy otcovské přízně nejsou zrovna obvyklé, nelze z toho zároveň dovozovat, že by se nyní obžalovaný dopustil vůči poškozené těch aktivit, které byly popsány v obžalobě. Nelze také pominout výpověď svědka T. V. který žije s obžalovaným a který neměl k chování otce žádné výhrady, a také to, že dle znalce sexuologa nebyla prokázána ani přítomnost sexuální deviace, byť tento poznatek samozřejmě nemůže sám o sobě vyloučit alternativu, že se žalovaný skutek nestal. Za stavu, kdy v této trestní věci tedy stojí proti sobě dvě odlišné výpovědi bez existence dalšího důkazu, který by jednu či druhou variantu jednoznačně potvrdil, soud nemohl na základě výše popsaných důkazů s naprostou jistotou vyslovit jednoznačný závěr, že se obžalovaný výše popsaného jednání dopustil, ovšem také nebylo jednoznačně prokázáno, že by k uvedenému jednání nedošlo, a za tohoto důkazního stavu musel nutně soud s ohledem na přetrvávající pochybnosti soud rozhodnout podle pravidla *in dubio pro reo* (což je právní zásada, která stanovuje povinnost soudu rozhodovat ve prospěch obžalovaného, pokud o jeho vině existují pochybnosti, které nelze odstranit), tedy ve prospěch obžalovaného M. V., byť může i nadále přetrvávat podezření, že k posuzovanému jednání obžalovaného došlo, přičemž toto podezření vedlo státní zastupitelství k podání obžaloby. O vině obžalované osoby ale rozhoduje soud, který nemůže pouhé podezření stavět na rovinu závěru o prokázané vině, neboť takovýto závěr nelze jednoznačně vyslovit s ohledem na popsané pochybnosti, které není možné odstranit. Po soudu nelze v každé kauze bezpodmínečně požadovat, aby vždy na základě provedeného dokazování zcela odstranil veškeré pochybnosti a zjistil správnost té či oné varianty skutkového děje. Na tomto místě je třeba zmínit nálezy Ústavního soudu, které se tohoto pravidla týkají. Například dle rozhodnutí III. ÚS 398/97 *před obecným soudem provedené důkazy musí jím být - právě pro účely jejich hodnocení - správně, tj. skutečnosti (přesněji obsahu spisu) odpovídajícím způsobem reprodukovány, pokud se týká ve vlastním vyhodnocení interpretovány; řečeno jen poněkud jinými slovy, předpokladem náležitého a také ústavně souladného hodnocení důkazu je, že informace z hodnoceného důkazu zůstane bez jakékoli deformace v procesu jeho hodnocení zachována a vylučně jen jako taková se promítne do vlastního vyhodnocení jako konečného úsudku soudu. Jakkoli vysoký stupeň podezření sám o sobě není s to vytvořit spolehlivý a zejména zákonný podklad pro odsuzující výrok soudu, který - především z ústavního hlediska - musí být vždy výrazem lidsky dosažitelné jistoty, plynoucí především ze zákonem stanoveného procesu zjišťování a následného vyhodnocení rozhodných skutečností tak, aby se skutkové závěry soudního rozhodnutí neocitly v (extrémním) rozporu s vlastním obsahem provedených důkazů. Dle nálezu II.ÚS 4266/16 pravidlo *in dubio pro reo* přímo vychází z ústavního principu presumpce neviny (čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). Jeho obsahem je požadavek, že není-li v důkazním řízení dosaženo praktické jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. jsou-li přítomny důvodné pochybnosti ve vztahu ke skutku či osobě pachatele, jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, je nutno rozhodnout ve prospěch obviněného, kdy ani vysoký stupeň podezření sám o sobě ještě není s to vytvořit zákonný podklad pro odsuzující výrok. Trestní řízení totiž vyžaduje ten nejvyšší možný stupeň jistoty, který lze od lidského poznání požadovat, alespoň na úrovni obecného pravidla „prokázání mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost“. Odsuzující rozsudek tedy může být vyneseno až tehdy, pokud byly odstraněny všechny důvodné pochybnosti o vině obžalovaného, přičemž není-li vina plně prokázána, musí být obžalovaný zproštěn obžaloby, neboť nedokázaná vina má stejný význam jako dokázaná nevina. Důkazy, na základě kterých byla v této věci obžaloba postavena, však nepostačovaly soudu k závěru o vině obžalovaného, proto nezbylo než postupovat dle ustanovení § 226 písmeno a) trestního zákoníku a obžalovaného zprostit obžaloby, pokud mu tato kladla za vinu spáchání skutku popsaného ve výrokové části tohoto rozsudku. Tento důvod zproštění obžaloby (který je ostatně pro obžalovaného nejpříznivější) má místo tehdy, pokud soud poté, co provedl veškeré reálně dosažitelné důkazy mající význam pro rozhodnutí ve věci a*

tyto pečlivě vyhodnotil jednotlivě i v jejich souhrnu má za prokázané, že skutek vymezený obžalobou se nestal nebo má stále důvodné pochybnosti o skutkovém ději nebo o skutkových okolnostech důležitých pro zavinění. Jedná se tak o promítnutí zásady presumpce neviny, díky níž je neprokázaná vina postavena na rovinu prokázané nevině. Ostatně již římský právník Domitius Ulpianus (170 - 223 po Kr.) pravil (uveden překlad do češtiny): „*Lepší je nechat bez trestu provinění viníka, než odsoudit nevinného.*“ Toto pravidlo je třeba s ohledem na důkazní stav vztáhnout i na toto probíhající trestní řízení. Úvahy soudu lze uzavřít s tím, že justice nemá při svém rozhodování bohužel k dispozici (obrazně řečeno) natolik přesné a citlivé váhy, které by jí umožnily poměřit důkazy tak, aby mohla pokaždé rozplést jejich někdy velmi složité předivo a zjistit skutečnou pravdu, byť se o to soud samozřejmě vždy snaží, jak tomu bylo i v případě obžalovaného M. V.

15. Nutno ještě zmínit, že soud nepovažoval za nutné a ani vhodné u hlavního líčení vyslechnout nezletilou poškozenou, jak to navrhla státní zástupkyně. Nezletilá byla vyslechnuta v přípravném řízení v souladu s ustanovením § 102 odstavec trestního řádu, přičemž výsledku byli přítomni obhájce obžalované, opatrovník poškozené, znalkyně Mgr. Hana Fechtnerová i zástupkyně orgánu sociálně-právní ochrany dětí, ostatně tuto možnost měl i příslušný státní zástupce. Od posuzované události již uběhla doba delší dvou let, tudíž je nepravděpodobné, že by výslech nezletilé s takovýmto časovým odstupem mohl vést k novým zjištěním významným pro rozhodnutí věci, nutno také zdůraznit, že je krajně nevhodné znovu vyslýchat nezletilou osobu, která se měla stát obětí sexuálního obtěžování, navíc ze strany svého otce, ostatně jedná se přesně o takový případ, na který je třeba vztáhnout postup dle § 102 odstavec 1, 2 trestního řádu. Z těchto důvodů soud návrhu státní zástupkyně nevyhověl.
16. K trestnímu řízení se s nárokem na náhradu nemajetkové újmy připojila za nezletilou poškozenou K. V. její opatrovnice ustanovená pro toto trestní řízení, a to konkrétně s částkou ve výši 200 000 Kč, což mělo odpovídat míře, jako obžalovaný zasáhl do práv poškozené. Za stavu, kdy soud obžalovaného zprostil obžaloby, bylo nutno obligatorně odkázat poškozenou s jejím nárokem na občanskoprávní řízení, protože takovýto nárok je možné přiznat jen odsuzujícím rozsudkem.

Poučení:

Proti rozsudku lze podat odvolání.

Rozsudek může odvoláním napadnout:

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká
- c) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody, má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce může tak učinit i proti vůli obžalovaného.

Odvolání se podává u soudu, proti jehož rozsudku směřuje (u Okresního soudu v Kladně), a to do osmi dnů od doručení opisu rozsudku.

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě, nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu 1. stupně, podle § 251 trestního řádu také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

O odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Kladně rozhoduje nadřízený krajský soud - Krajský soud v Praze.

Kladno 30. března 2021

JUDr. Ivo Poštolka v.r.
předseda senátu